

saae ud; hvorledes de — støvede og solbrændte — vilde kigge nysgerrigt ind ad Havelaagen, og hvorledes Faderen i det samme vilde træde ud paa Verandaen og byde dem ind; hvorledes de da i Begyndelsen vilde være røde og forlegne, men senere blive muntre og ligefremme og tilsidst synge bellmanske Sange ude i Maaneskinnet i Haven; hvorledes endelig den ene — ikke den morsomme og lystige, men han med det dybe, tankerige Blik — ved Afskeden vilde trykke hendes Haand og stamme nogle forvirrede Ord om ikke at glemme ham, og hvorledes han Aaret efter vilde vende tilbage som Kandidat med bedste Karakter og i bevægede Ord anholde Faderen om hendes Haand.

Men der kom aldrig Turister til denne skovløse Afkrog af Landet, og Sommer efter Sommer gik, uden at der viste sig mindste Udsigt til noget Eventyr.

Ragnhild Tønnesen smilte medlidende, naar hun nu tænkte tilbage paa disse Sejstenaars Sværmerier. Hun var siden den Tid ofte bleven ulejliget af Friere blandt Egnens øltukke Proprietærsønner, der slet ikke kunde forstaa, at hun ikke med Kys-hand modtog deres Tilbud. Men forøvrigt var Aarene hengledne stille og ensformige ved Faderens Side uden ydre Oplevelser af nogen Betydning. Naar hun saae tilbage paa sit Liv, forstod hun næsten ikke, at hun virkelig ikke var mere end enogtyve Aar, at hun altsaa netop befandt sig midt i sin „Blomstring“. Der fandtes snart sagt intet i Verden, der interesserede hende — uden netop hendes Musik. Selv det aarlige Foraarsbesøg i København var hende ikke længer en virkelig Oplivelse. Hun var efterhaanden bleven fremmed for Forholdene inde i Hovedstaden, hendes gamle Veninder og Bekendte var blevne spredte, hendes Tanter var døde ... og saa var det ogsaa bagefter, som om Livet herhjemme blev dobbelt tomt, og Naturen omkring hende dobbelt uhyggelig i sin stumme, forstenede Livløshed.

Derfor havde det heller slet ikke været hende behageligt, da Faderen i sin Tid bestemte sig til at tage en Kapellan. Hun ønskede ikke at forstyrres i den Søvn-gængertilværelse, hvori hun lidt efter lidt var falden til Ro. Da hun tillige mærkede, at Folk, endog inden Kapellanens Ankomst, uden videre klappede hende